

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 354/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudíťa a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **AUTO ROTOS – ROZBORA s. r. o.**, Račianska 184/B, Bratislava, IČO 35 918 519, zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, IČO 47 237 325, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tomáš Dujčík, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Sžfk 32/2021 z 29. marca 2023 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 1 Sžfk 32/2021 z 29. marca 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Zároveň navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľke bol rozhodnutím Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 9104405/5/4412386/2013/Sia z 2. októbra 2013 v spojení s rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100302/1/4625/2014/1042 z 8. januára 2014 za zdaňovacie obdobie marec 2010 vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 90 000,19 eur. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 S 57/2014 z 30. septembra 2015 zrušil rozhodnutie

finančného riaditeľstva v predmetnej veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 1 Sžf 24/2016 z 30. mája 2017 zmenil predchádzajúci rozsudok krajského súdu tak, že žalobu sťažovateľky zamietol.

3. Sťažovateľka podala 25. januára 2018 finančnému riaditeľstvu podnet, ktorým sa domáhala nariadenia obnovy konania (preskúmania jeho predchádzajúceho rozhodnutia) z úradnej moci podľa § 75 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“). Finančné riaditeľstvo rozhodnutím č. 218737/2018 zo 17. apríla 2018 „*podnet—návrh*“ sťažovateľky zamietlo, keďže sa nepreukázali dôvody na nariadenie obnovy konania z úradnej moci. Skutkové zistenia správcu dane boli dostatočné, nepotvrdila sa existencia služieb a sťažovateľka nemôže dôkazy a skutočnosti, ktoré mohla uplatniť počas prebiehajúceho daňového konania, uplatniť až v rámci obnovy konania. Uvedené rozhodnutie finančného riaditeľstva Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) rozhodnutím č. MF/014290/2018-77 z 9. júla 2018 potvrdilo.

4. Správnu žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti uvedeného rozhodnutia ministerstva financií, krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 158/2018 z 2. decembra 2020 zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) ako nedôvodnú. Krajský súd okrem iného zistil, že sťažovateľke uplynula trojročná objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania ustanovená § 75 ods. 4 daňového poriadku, čo sa rozhodla riešiť tak, že podala podnet na nariadenie obnovy konania z úradnej moci. Ak dala sťažovateľka podnet na obnovu konania po márnom uplynutí objektívnej lehoty, takýmto postupom evidentne obchádzala zákon.

5. Kasačnú sťažnosť sťažovateľky odôvodnenú tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon, keď nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP], a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP], najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 461 SSP ako nedôvodnú. Najvyšší správny súd konštatoval, že zmena napadnutého rozsudku správneho súdu neprichádzala do úvahy pre absenciu aktívnej procesnej legitímácie sťažovateľky v postavení žalobkyne a jeho zrušenie a vrátenie veci by sťažovateľke neprinieslo vo veci žiadny úspech, naopak, viedlo by tiež k jej neúspechu v konaní. Kasačný súd zdôraznil, že na začatie administratívneho konania na základe podnetov na obnovu konania neexistuje subjektívne právo. Takýmto podnetmi sa orgánom verejnej správy prostredníctvom akéhokoľvek subjektu dávajú do pozornosti len určité skutočnosti a je len na adresátovi podnetu, či na jeho základe začne konanie z úradnej moci alebo nie. Subjektívne právo vo všeobecnosti neexistuje ani na to, aby administratívny orgán podávateľovi podnetu na tento jeho podnet reagoval a odpovedal (ak to zákon výslovne neustanovuje). Správnu žalobou teda nemôže sťažovateľka v postavení žalobkyne úspešne brojiť proti postupom a výstupom vybavovania podnetov adresovaných orgánom verejnej správy, a to pre nedostatok dotknutosti na subjektívnych právach podľa § 177 ods. 1 SSP a § 178 ods. 1 SSP. Subjektívne právo na vybavovanie podnetu a na určitý spôsob jeho vybavenia nejestvuje. Samotný fakt, že žalované správne orgány vydali o podnete na obnovu daňového konania rozhodnutie, nezakladá sťažovateľke automaticky aktívnu procesnú legitímáciu. Správny súd mal žalobu odmietnuť pre neoprávnenosť osoby podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP, avšak podľa názoru kasačného súdu by nebolo hospodárne rušiť zamietavý výrok

z toho dôvodu, aby bol nahradený výrokom odmietavým. Výrok rozsudku správneho súdu zamietajúci žalobu, t. j. výrok nepriznávajúci sťažovateľke úspech, je vecne správny, čo sa týka výsledku konania, t. j. výsledku negatívneho pre žalobkyňu – sťažovateľku. Najvyšší správny súd účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, pretože sťažovateľka v kasačnom konaní nebola úspešná a pri ministerstve financií, hoci bolo úspešné, nezistil výnimočné dôvody, pre ktoré by mohlo spravodlivo požadovať ich náhradu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta protiústavnosť napadnutého rozsudku. Podľa jej názoru *«je nesporné, že sťažovateľ v predmetnej veci podal podnet, ktorý mal byť vybavený listom/oznámením, správny orgán namiesto toho vydal meritórne rozhodnutie, ktorým žalobcu proti jeho vôli „vtiahol“ do správneho konania, hoc na to správny orgán nebol oprávnený (t. j. nad rámec zákona — bez právomoci takéto rozhodnutie vydať), čím vznikli sťažovateľovi náklady na toto správne konanie, čím nepochybne došlo k porušeniu a k zásahu do subjektívnych práv sťažovateľa — práva na majetok, a zároveň v týchto konaniach boli správnym orgánom konštatované určité tvrdenia týkajúce sa skutkového stavu, ktoré môže mať nepochybne nepriaznivý vplyv aj na iné konania v ktorých vystupuje žalobca — v konaniach, v ktorých bol žalobcovi podľa nášho právneho názoru neoprávnené vyrubený rozdiel dane. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodnutím správaných orgánov nepochybne došlo aj k zásahu do subjektívnych práv sťažovateľa, ktoré možno napraviť tým, že meritórne rozhodnutia správnych orgánov, ktorými bol sťažovateľ do správneho konania „vtiahnutý“, budú správnym súdom zrušené a vrátené správnym orgánom na ďalšie konanie a následne dôjde k správne vybaveniu podnetu žalobcu.»*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 395/2019).

8. Ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu vydanému v systéme správneho súdnictva. V tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy

v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012). Taktiež treba mať na zreteli, že správne konanie nie je kontradiktórnym konaním, rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 308/2011).

9. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 505/2019).

10. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) posúdiť, či tieto požiadavky kladené na rozhodnutie najvyšší správny súd rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

11. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

12. Najvyšší správny súd si ako prvé ustálil (body 21 až 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku), či list sťažovateľky z 25. januára 2018 je návrhom účastníka konania alebo podnetom, ktorým osoba upozorňuje na existenciu skutočností, pre ktoré by mal obnoviť konanie príslušný orgán verejnej správy z úradnej moci (ako uvádza sťažovateľka). Zistiac, že sťažovateľke žiadna právna norma nebránila v tom, aby namiesto práva podať návrh na obnovu konania využila možnosť podania podnetu orgánu verejnej správy, rešpektoval kasačný súd jej vôľu a list posúdil ako podnet.

13. Kľúčovou námietkou sťažovateľky v konaní pred súdmi je forma vybavenia jej podnetu (rozhodnutie namiesto listu) a s tým spojený vznik trov. V tejto súvislosti dáva ústavný súd do pozornosti, že porušením práva na spravodlivý proces nie je taký výklad zákona, ktorý má oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona; taký výklad nemožno považovať za arbitrárny. Zároveň treba dodať, že ústavný súd štandardne vychádza zo záveru, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sú „výsledkové“, to znamená, že právu na spravodlivý proces musí zodpovedať proces ako celok, a preto posudzuje to, či napadnuté rozhodnutie ako celok zasahuje do sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03). Inak povedané, ústavný súd posudzuje porušenie základného práva na súdnu ochranu tak, či výsledok namietaného právneho posúdenia nie je arbitrárny, a teda ústavne nekonformný a pre sťažovateľa z hľadiska ochrany jeho základných práv a slobôd neprijateľný.

14. Kasačný súd síce prisvedčil námietke sťažovateľky, že orgány verejnej správy nesprávne vydali rozhodnutia ako reakciu na jej podnet (ako by šlo o návrh na obnovu konania podľa § 75 ods. 3 daňového poriadku), na strane druhej sa však nestotožnil s tým, že by predmetné rozhodnutia boli nulitné. Z § 76 ods. 1 a 2 daňového poriadku totiž vyplýva, že v predmetnej veci bolo finančné riaditeľstvo tým orgánom, ktorý je *ex lege* oprávnený posudzovať dôvodnosť podnetov na nariadenie obnovy konania, ako aj návrhov na obnovu konania, je teda orgánom oprávneným (na základe zákonom zverenej právomoci a kompetencie) rozhodovať o tom, či obnova konania bude alebo nebude nariadená. Zistená vada vydania rozhodnutia finančného riaditeľstva, ako aj rozhodnutia ministerstva financií teda nie je v otázke prekročenia právomoci, ale v otázke zvolenia procesnej formy pre rozhodnutie/posúdenie príslušných orgánov a nespôsobuje nulitu správneho aktu vydaného príslušnými orgánmi.

15. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa vzhľadom na predmet posudzovaného konania nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (daňového poriadku a Správneho súdneho poriadku), ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnutý rozsudok nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky. Z ústavnoprávneho hľadiska niet ani žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené.

16. Sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti domáha zrušenia rozhodnutí správnych orgánov a vrátenia im vecí, aby došlo k „správnemu vybaveniu podnetu“. Krajský súd v kasačnou sťažnosťou napadnutom rozsudku citoval z rozhodnutia R 122/2003: „Rozhodnutie sa nezrušuje ani preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné,

či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.“ Vynára sa teda otázka, ak by sa opätovne rozhodovalo o podnete sťažovateľky, ako by jej iná forma vybavenia jej podnetu (ak by mu správny orgán nemal v úmysle vyhovieť tým, že by na jeho základe začal konať z úradnej moci) privodila nápravu. Názor kasačného súdu (za predpokladu aktívnej procesnej legitímácie sťažovateľky v postavení žalobkyne) je zrejмый (bod 5 tohto odôvodnenia).

17. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Uvedené je dostačujúce na to, aby ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok, ktoré odôvodňuje vznikom nákladov na správne konanie, do ktorého bola „vťahnutá“. Správne poplatky, ktoré sa platia za úkony a konania orgánov štátnej správy, vyšších územných celkov, obcí, štátnych archívov, uznaných vzdelávacích inštitúcií, DataCentra a správcu informačného systému dátového centra obcí upravuje zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov. Medzi ne patrí aj poplatok za návrh na obnovu konania alebo podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Keďže sťažovateľka existenciu poplatku za podanie podnetu na obnovu konania z úradnej moci v ústavnej sťažnosti nepreukázala, ani námietka, že jej vznikli (bližšie nekonkretizované) náklady na správne konanie, arbitrárnosť napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu nezakladá.

20. Určite je potrebné dať sťažovateľke za pravdu, že žalobca musí byť v konaní pred správnym súdom zastúpený advokátom (§ 49 SSP). Zároveň je povinnosťou advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb. Táto odbornosť advokáta potom dáva záruku aj náležitého zastupovania žalobcu v správnom súdnom konaní pri uplatňovaní ochrany práv a právom chránených záujmov žalobcu, ktorý brojí proti rozhodnutiu alebo opatreniu orgánu verejnej správy. Je teda otázne, či žaloba, ktorou nie je možné dosiahnuť zmenu právneho postavenia klienta ako daňovníka, je v záujme klienta, ktorý vynaložil nemalé finančné prostriedky na súdne konania s povinným právnym zastúpením, ako namieta sťažovateľka v ústavnej sťažnosti.

21. Právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné. O takých však nemožno usudzovať, ak je cieľom daňového konania alebo opatrenia

vymôcť neuhradenú daň, ako aj úroky z omeškania bez ohľadu na ich výšku (rozsudok EŠLP z 18. 10. 2001, Finkelberg v. Lotyšsko). Správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, čo viedlo ústavný súd k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 14 dohovoru, tieto neobsahujú konkrétne práva, ktorých ochrany sa možno domáhať v konaní o ústavnej sťažnosti.

23. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu